

Ariadna Gil, ¡déu n'hi do!

Activa i constant, la jove presentadora del *Betes i Films* de TV3 viu del risc i del plaer de treballar per a ser una gran actriu. Mentre s'escarrassa a fer coses, veu, ara més que mai, les interminables galanteries que li plouen a sobre.

No té pressa, va fent. Té 22 anys i ja en fa sis d'aquell dia que es va veure per primer cop projectada en alguna sala de cinema. Primer fou *Lola* (1985) i des de llavors *El complot dels anells*, *El capità Escalaborns*, *Un submarí a les estovalles*, l'obra *Trucades a mitjanit*, etc... i altres coses que vénen i vindran.

Espontània, natural, sap el que vol. Treballa, gaudeix i riu. De mica en mica es dirigeix i la dirigeixen. Cada cop millor.

—*¿Com va això de la fama. Ja l'has tastada?*

—De moment, la meua vida no es pot dir que hagi canviat substancialment. De totes maneres, sí que s'hi nota una mica. Més que res, amb això de sortir per la televisió la gent et comença a reconèixer pel carrer. Potser entres en algun lloc i la gent et mira fins que gosa i pregunta. Llavors es queda tranquil·la i se'n va.

—*Teatre, cinema, televisió... ¡Déu n'hi do, quina activitat!*

—La meua progressió i trajectòria fins ara ha estat molt tranquil·la. He anat a un ritme molt normal. Potser últimament han aparegut de cop coses que he fet aquests darrers dos anys i això, a simple vista, fa pensar el contrari. Però, sempre és estar a l'Institut del Teatre i, mentrestant, començar una cosa fins a acabar-la. I així, constantment.

—*¿T'agrada trepitjar i experimentar-ho tot o és que realment t'hi has vist ficada?*

—M'han anat arribant les coses. Ara, d'entrada em venia molt de gust fer teatre i

dedicar-m'hi professionalment i he tingut la sort de poder-ne fer. Quan va aparèixer això de la televisió em va espantar una mica; però també tenia ganes de saber què era des de dins, aquest mitjà tan potent per l'audiència que té.

—*¿Quines conclusions n'has tret, del que ja has tocat? ¿N'hi ha alguna que t'escaigui més?*

—M'he trobat que, com a interpretació, la televisió és més freda, tot i que encara ho vaig descobrint. És diferent del cinema i del teatre, que s'avé més amb la meua manera de ser; puc ficar-m'hi i interioritzar més allò que interpreto, el personatge que faig.

—*¿Com conceptues el treball fet fins ara? ¿Com creus que t'han dirigit?*

—Tot va una mica en correspondència amb el que jo vaig aprenent i donant de mi. Al principi no tenia gaire experiència i em dirigien d'acord amb el que podia oferir. Suposo que com més seguretat vagi adquirint, ja veuran els directors que poden traure més coses de mi i m'aniran collant cada cop més, com ja passa. Això també depèn de la història en què et fiquis. Cada director és diferent i tampoc no és el mateix treballar en teatre que, per exemple, en cinema.

—*¿A Betes i Films, t'hi trobes bé davant la càmera? ¿Com et veus d'espectadora?*

—Abans de començar em van deixar una càmera de vídeo i em vaig enregistrar a mi mateixa per trobar noves expressions i maneres de dir les coses, evitant de crear un per-

Ariadna Gil.

sonatge nou, però que tampoc no fos exactament jo mateixa. Provant bastant, vaig aconseguir una nova manera de fer-ho, diferent, sobretot en el to, de com s'havia fet fins ara. Per més que els guions no hagin variat i es facin sempre amb el mateix patró, te'n pots servir de moltes maneres. Jo me'n serveixo per dir les coses ingènuament, i no, com també podria ser, amb un aire de llesta o de cínica. Aquesta flexibilitat em permet d'improvisar i parlar amb la gent

d'una altra manera.

—*¿Ha tingut res d'especial aquest programa per a tu?*

—Per mi és com una feina i una experiència més, i me n'haig de sortir i fer-ho tan bé com pugui. Però veig que, això de la televisió transcendeix molt més que no fer una pel·lícula, que per a mi també podria ser molt important. És una mica desmesurat tot això.

—*¿Què t'agradaria veure "Pel forat del pany"?*

—Mira, no t'ho sabria dir. El que sí que m'agradaria és

que, en el concurs, potser amb més vídeos i millors, es pogués parlar i jugar amb les persones, perquè el que ells fan és, simplement, venir, seure i poc més. Caldria un incentiu i que la gent que hi vingués hi participés d'una altra manera. Ara és un xic limitat, has de controlar massa

sentir molt cansada, però no em puc queixar i en el fons estic molt contenta i això de fer moltes coses em va força bé.

—*¿Amb 22 anys i fent el que fas, com veus la gent de la teva edat i com a tu mateixa en aquest món?*

— Les amistats que tinc de

ventut que no m'agrada gens, molt conservadora i amb molt poques ganes de prendre riscos.

—*¿Com repts les galanteries? ¿Afecten la teva feina?*

—A mi m'encanta i em diverteix veure que fent aquest programa, la reacció és bona i que la gent veu en mi coses

aquests programes personalitzen molt i que el presentador hi és essencial?

—És natural que vulguin saber qui i com és aquella persona que presenta el programa. De totes maneres, no crec que parlar de si caic bé o malament em desvirtui gens. A més a més, tampoc no crec que sigui una feina amb què pugui demostrar si sóc una gran actriu o no; ni és tampoc la meua intenció de demostrar-ho en aquest programa. Simplement, el que té de bo és que caigui bé i que em trobin coses positives. Ara bé, com qualsevol cosa, és un risc i has de jugar-te-la-hi, a veure quina resposta hi ha.

—*¿Què desitjaries o voldries fer que no hagis fet fins ara?*

—M'agradaria fer, sobretot en cinema, un paper ben estripat, ben diferent de mi i els que he fet fins ara. També em faria molta il·lusió treballar amb en Matías Lango, un director que ha vingut a Barcelona i que prepara l'Èdip Rei. Li vaig veure una cosa que em va encantar. Jo aquells dies era a fora, però m'hauria agradat d'anar-hi i presentar-me per a fer qualsevol cosa i conèixer-lo i veure com treballa.

—*¿Quines propostes tens ara en cartell?*

—Ara treballa en una obra de teatre que estrena el dia 13 de novembre a Terrassa, dins el Festival de Tardor, i que es diu *Negrón de Ginebra*. És la primera obra per a teatre que ha escrit la Maria Antònia Oliver, i la dirigeix en Josep M. Mestres. En cinema hi ha un munt de projectes, però encara no sé quan ni com és faran. De totes maneres, espero l'estrena, al mes de desembre, o bé cap al gener, d'una pel·lícula que vaig fer a Madrid amb l'Emilio Martínez Lázaro. Es tracta de veure'n els resultats, que la feina també és una miqueta això.

Alex Romaguera

coses i no pots traure gaire profit dels participants.

—*No pares mai. ¿Quan treballes, desconnectes o fas nous projectes?*

—Tinc coses al cap contínuament. Per exemple, amb una gent de l'Institut del Teatre hem presentat un projecte per al premi Adrià Gual que atorga l'Institut; si guanyésim, mirariem de muntar una campanya i fer coses de teatre nosaltres mateixos, sense esperar que et lloguin i t'arribin coses. A vegades em puc

la meua edat, en general tenen bastants maldecaps per trobar feina, tret d'alguns. Treballar com ho faig jo reconec que no passa, però això no vol dir que estigui en una altra òrbita; amb la gent que treballa em trobo, si fa no fa, en el mateix grau d'activitat i de vivències. Hi ha una relació molt bona.

Una altra cosa és la visió global que tinc del jovent. Hi ha de tot, però ho veig bastant tronat, molt malament. La sensació que tinc és d'una jo-

positives. Des del moment que surto per televisió i no faig un dramàtic sinó que presento un programa en què de fet sóc molt jo i en el qual em disfresso com em pica per sortir bufona, miro de ser simpàtica i dolça. Simplement el que vull és, ja que no pots agradar a tothom, almenys provar d'agradar aquells que a mi m'agraden i a qui jo vull agradar. Si de retruc agrado a més gent, doncs molt millor.

—*¿Però no creus que*

JORDI MORERA